

Sygnatura akt VI Ka 439/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r.

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy **D. Ł. syna K. i K.**,

ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 278§2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 116 ust. 1 i art. 117 ust. 1 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 lutego 2014 r. sygnatura akt III K 854/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

1. uchyla punkty 3, 5 i 6 zaskarżonego wyroku i sprawę oskarżonego D. Ł. o czyn zarzucony mu w punkcie II aktu oskarżenia przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Sygnatura VI Ka 439/14

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie odnoszącym się do zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 116 ust. 1 i art. 117 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 kk, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż w czasie czynu oskarżony D. Ł. nie obejmował swoim zamiarem, względnie nie przewidywał albo też nie mógł przewidzieć skutku niezachowania wymaganej w danych okolicznościach ostrożności, a w konsekwencji podjęcia decyzji o jego uniewinnieniu w podanym zakresie, w sytuacji jednoczesnego ustalenia, że dysponował on dostatecznie szeroką wiedzą o działaniu komputerów i ich oprogramowania, w tym również działań z dostatecznym rozeznaniem dotyczącym funkcjonowania programu DC+

+, które to okoliczności, w świetle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego winny doprowadzić do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Apelacja jest zasadna, a konsekwencją jej wniesienia musiało być uchylenie pkt 3, 5 i 6 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonego D. Ł. o czyn zarzucony mu w pkt II aktu oskarżenia, tj. o występki z art. 116 ust. 1 i art. 117 ust. 1 ustawy z dnia 4.02.1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych do ponownego rozpoznania sądowni pierwszej instancji. Trafny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na dowolnej ocenie przeprowadzonych dowodów, a w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego. Ocena przeprowadzona przez sąd rejonowy budzi zastrzeżenia z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 7 kpk. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd ustalił, że oskarżony nie znał sposobu działania użytkowanego przez siebie programu „DC++”, a tym samym nie miał świadomości, że ściągając na swoje dyski muzykę i pliki audiowizualne, jednocześnie umożliwia ich pobranie za pomocą tej aplikacji innym użytkownikom tegoż programu w Internecie, co było podstawą wyroku uniewinniającego od popełnienia czynów z art. 116 ust. 1 i art. 117 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Ustalając z jakim zamiarem działał oskarżony sąd oparł się na jego wyjaśnieniach złożonych na rozprawie. Oskarżony wyjaśnił wówczas, iż nie miał świadomości, że ściągając pliki muzyczne i filmy udostępnia je innym użytkownikom Internetu, nie wiedział na jakich zasadach działa program „P2P” (k. 225). Tymczasem w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśniał zgoła odmiennie, stwierdził mianowicie, że „...znam zasadę działania tego programu i zdawałem sobie sprawę z tego, że aby móc pobierać pliki z Internetu to muszę jednocześnie udostępnić innym użytkownikom internetu posiadane na komputerze moje pliki.”, „Pobrane pliki zapisywałem na dysku twardym komputera oraz udostępniałem je innym użytkownikom za pośrednictwem tego programu.”, „...byłem przekonany, że takie pliki można pobierać i udostępniać.”, „...już nigdy nie będę rozpowszechniał żadnych filmów oraz muzyki w Internecie.” (k. 138-139). Z wyjaśnień tych jasno i jednoznacznie wynika, że oskarżony nie tylko werbalnie przyznał się do winy, ale opisał szczegółowo sposób swego działania, akcentując znajomość zasadę działania programu „DC++”, a co za tym idzie świadomość faktu, że posługując się tym programem rozpowszechnia cudze utwory. Nie ujawniły się przy tym jakiegokolwiek okoliczności wskazujące na to, że swoje wyjaśnienia oskarżony złożył w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. W tym stanie rzeczy ocena sądu rejonowego, że wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego były wynikiem „stresu” i „splątania myśli”, jawi się jako dowolna i nieprzekonująca.

Rację ma odwołujący się prokurator wywodząc, że w sytuacji gdy na podstawie wyjaśnień oskarżonego nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić zamiaru sprawcy, to dla prawidłowego ustalenia rzeczywistego zamiaru sąd powinien sięgnąć do najbardziej uchwytnych, widocznych elementów jego działania tj. do okoliczności przedmiotowych. Wskazał prokurator na takie okoliczności jak samodzielne ściągnięcie z Internetu i zainstalowanie na dyskach swych komputerów różnych oprogramowań, w tym systemów operacyjnych, m.in. programu typu „keygen” służącemu generacji kluczy rejestracyjnych, czy też posłużeniem się programem typu „crack”, służącemu omijaniu zabezpieczeń w programach. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku brak analizy tych okoliczności i ich ewentualnego wpływu na ustalenie zamiaru z jakim działał oskarżony. Ujawnione uchybienia w zakresie oceny przeprowadzonych dowodów spowodowały uchylenie pkt 3, 5 i 6 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonego D. Ł. o czyn zarzucony mu w pkt II aktu oskarżenia Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania. W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, w jego toku szczegółowo przesłucha oskarżonego z wykorzystaniem przepisu art. 389 § 1 i 2 kpk, w razie potrzeby przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który odbierał wyjaśnienia od oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego. Przeprowadzone dowody sąd oceni według kryteriów określonych w art. 7 kpk.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.